

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẬN

(Nhật Ký TTBG) (Bài 12)

*Ôi ! Lòng ta sao buồn khôn nguôi
Niềm u uất trôi theo tháng ngày buông xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh ?...*
(Thơ Vũ Hoàng Chương)

***/ Sài Gòn, Chủ nhật 18/4/1971**

Trong buổi tiệc mừng sinh nhật chị Quỳnh Trân với nhiều bạn bè trong giới trí thức, tôi đến như một nhân vật được biệt đãi vì tiếng đàn quyền rũ của mình. Một thoáng đau lòng, tôi đã tự hỏi, có sao Noel không phải là từ một người có "*cùng tâm hồn và suy nghĩ*" như tôi, lại mang nửa dòng máu ăn chơi trác táng và xem trọng bề ngoài nhan sắc như Sơn sở hữu? Điều nghĩ ngợi bất chợt này sao lại khiến lòng nhói đau không ít?

***/ Sài Gòn, thứ Ba 20/4/1971**

Bắt đầu cộng tác cùng ban nhạc Hoa Thời Đại của nhạc sĩ Phạm Mạnh Cương hôm nay trên đài truyền hình.

Gặp lại Trung. Tôi không còn nghe chút rung cảm nào cho người thanh niên từng đeo đuổi tôi ở Nha Trang dạo 1969. Điều này rõ ràng cho thấy tôi không có quyền nghĩ gì khác hơn sự đổ dồn

"những thứ thuộc cá nhân riêng" lên cho đứa con còn măng sữa, từ nay.

***/ Sài Gòn, thứ Hai 26/4/1971**

Những đêm gần đây, ngủ giấc nào cũng đều mơ thấy Sơn. Tỉnh dậy, trong hồn chỉ là mối buồn man mác. Núi đồi Dục Mỹ, ngôi nhà và các người thân của Sơn, với tôi chỉ còn là kỷ niệm.

Noel đã được gần ba tháng tuổi, trông thật đẹp trai kháu khỉnh. Nó đã biết nói chuyện và rất già chuyện, cái cười đáng yêu như của Sơn. Nhưng nó hay bệnh quá; hôm nay lại khó ở trong người. Nó được Mẹ và các em yêu thương đặc biệt. Điều này quả là một đền bù lớn cho sự bất hạnh quá sớm của cuộc đời Noel.

***/ Sài Gòn, thứ Năm ngày 6/5/1971**

Cùng phái đoàn Duy Tân (gồm Quỳnh Trân, Kim Nương, Nguyệt Ánh, Hồng Hạnh, Xuân Dung, Thái, Hồng và Lan) đi trình diễn Dalat hai địa điểm Chiến Tranh Chính Trị & Lycée d'Arran, tôi chơi *violon* và được vỗ tay rất nhiều.

Chúng tôi ngủ lại trong Dinh 2, một căn biệt thự rộng và rất đẹp, nằm trên đường Trần Hưng Đạo với đồi thông bao quanh, cao vời, xanh ngắt.

Dẫu không thể nào có được nụ cười như tất cả mọi cô gái đi cùng, nhưng cả đám bạn đều yêu thích tiếng đàn và dáng dấp u uẩn của tôi (lời họ nhận xét). Tôi chôn giấu tâm tình riêng trên những bước lang thang, cũng gửi gắm nỗi niềm đau khổ vào âm nhạc để tạo nên những đoản khúc tuyệt vời ở những đêm biểu diễn.

Một chiều trong chuyến đi 10 ngày, tôi đã đàn riêng cho đám bạn nghe với trọn nỗi buồn trong trái tim đơn lẻ. Nơi căn phòng khách rộng của trường nữ học Franciscaine, nhiều giáo sư và học

trò đứng vây chung quanh, nghe tôi và chị Quỳnh Trần hòa nhạc. Xa xa qua cửa sổ, đồi thông trải dài như vô tận, mây xám chập chùng giăng phủ, không gian u ám một màn sương giá, Dalat lạnh và trái tim cũng lạnh, nhưng âm nhạc trong tay tôi vẫn đem được nỗi ấm cho những người hiện diện. Cả một tâm sự đau khổ với trọn tấm lòng nát tan được phô diễn qua *Nocturne No. 9* của Chopin một cách tuyệt diệu. Tôi nghĩ đến đứa con và cuộc đời dở dang trước mặt. Nỗi u hoài cứ vậy mà trào ra theo luồng sóng âm thanh từ hai bàn tay.

Cũng trong chuyến đi này, tôi gặp lại Trần Phụng Hà của thuở nào 18 tuổi. Anh già dặn chững chạc, hiện đang là một Trung úy quân y trong quân y viện tại đây. Có mặt trong bất cứ buổi trình diễn nào của tôi, anh thường ngồi nắm bàn tay tôi xoa xoa cho bớt lạnh trước khi ra sân khấu. Anh cũng nói với tôi những lời hối tiếc... (như ngầm biện minh cho sự lập gia đình của mình); đồng thời nét ngưỡng mộ vẫn còn hiện rõ trên mặt khi nghe tôi đàn lại *Tristesse Chopin*, bản nhạc ngày xưa anh đã từng yêu qua tiếng đàn tôi.

Giống như với mọi người, tôi chẳng hề tỏ cho Hà biết nỗi lòng đau khổ và cuộc đời nát tan hiện tại. Dưới mắt anh và bè bạn, tôi vẫn còn là đứa con gái mang cái vẻ u uẩn xa xăm để không ai biết lý do phát xuất từ đâu.

[]

(Tiếp bài 13)

[]

